

„Слѣзнихъ отъ Балкана. Донеси или прати дрѣхѣ и свѣдѣнія. Под-скоро.“

Билетчето не носѣше подписа.

Рада го прочете още дваждъ, триждъ, и тогава съгледа съ трепетъ, че тия думи бѣхж написани на бѣлата половинка на самото онова писмо, което тя бѣ испратила по Боримечката до Бойча въ ония ужасни часове. Съ това късче бѣше отдрано и името ѝ: *Рада*, написано съ моливъ. Сълзи облѣхж бузитѣ ѝ.

— Какво пѣе книжката, Радо? попита Стайка.

— Живъ, живъ, сестро, изговори задъхана Рада.

Стайка се иземѣ отъ щастие.

— Даскало живъ, Рада? я нали ти кажехъ, че църмата оная незнаеше, а па бѣбрѣше за даскало?...

— Живъ, Бойчо, сестро, живъ, кажи на кака Гинка, че ми прѣлошѣ, та си отидохъ... За книжката не казвай нищо.

И тя се запжти къмъ бостанитѣ.

X.

Любовъ — героизъмъ.

Прѣди всичко дѣвојката имаше нужда да си спере свободно мислитѣ и земе едно бързо рѣшение. Тя се заслони задъ единъ ближенъ дрволякъ, който ѝ криеше отъ погледитѣ, и хванж напрѣгнжто да размишлява върху положението. А то бѣше критическо. Бойчовиятъ животъ висѣше на косъмъ, той не подозряваше нищо, — непрѣмѣнно Бойчо е билъ оня, когото е видѣла циганката... Да, да, той; трѣбваше, прочее, под-скоро да му се извѣсти за опасността и да му се даде срѣдство да се спаси. За неж, за една мома, това не бѣше лесна задача: кжрътъ бѣше пустъ сега, и крѣтосванъ само отъ едни башибозуци, които се скитахж тамъ за обиръ... Тя настрѣхнж при мисълта, че може да срѣщне тия свирѣши